

нове на родната славянска земя. Още въ 1854 година, знаменитиятъ синъ на великата братска Русия— поетътъ Хомяковъ, се е обръщаль съ своята вѣща пѣсень къмъ света Русия съ увѣтъ да вземе подъ своята мощна закрила българското дѣло :

„О, Русь моя! какъ мужъ разумный,
Сурово совѣсть допросивъ,
Съ душою свѣтлой, многодумной,
Ступай на божескій призывъ!
Такъ, исцѣливъ болѣзнь порока
Сознаемъ, скорбью и стыдомъ,
Предъ міромъ станемъ мы высоко
Въ сияньѣ новомъ и святомъ!
Иди! тебя зовутъ народы,
И совершивъ свой бранный пиръ,
Даруй имъ даръ святой свободы,
Дай мысли жизнь, дай жизни миръ!
Иди! Свѣтла твоя дорога,
Въ душѣ — любовь; въ десницѣ — громъ,
Грозна, прекрасна, Ангель Бога
Съ огнесверкающимъ мечомъ!“

Ето съ какви възвишени внушения, съ какви строги нравствени молби, се е обръщаль къмъ великия свой народъ безсмъртниятъ поетъ и учитель, славенъ ратоборець за великото славянско дѣло. Не можемъ да не спомнимъ името и на великия славянинъ, поета Тютчева, който страстно очаквалъ настѣпването на великия часъ — освобождението на българския народъ; той привѣтствувалъ славянския царъ съ слѣднитѣ стихове :